

vanitat. Un acte de vanitat dels que es passen la vida somniant en fer la revolució: dels revolucionaris autèntics.

Els dies abans, la revolució semblava que la feien els del front d'ordre. I aquell matí de diumenge, quan a tot arreu l'aplanament de les masses era més dolorós; quan tothom estava acorralat i acovardit, i sobre tot destarotat, una dotzena de rebels varen dir-se: «Ara veuran aquests com es fa una revolució». I, dit i fet, es posaren a fer aquella revolució que esferí la gent de sa casa, és ben cert, però que no va deshonrar-se amb actes de salvatgeria ni de pillatge.

Per això avui, més que pel «marchamo» de l'amnistia, els revolucionaris de Granollers poden tornar sense avergonyir-se, perquè damunt d'ells no hi ha l'estigma de cap fet criminal ni deshonros.

Si acàs, la recança d'haver mogut tant d'enrenou i d'haver-nos fet passar tan males estones per una qüestió de vanitat. Un altre dia, quan sàpiguen que a tot arreu la revolució ja ha fracassat, que no repeteixin la gesta del 7 d'octubre. Ara ja han demostrat que en saben més.

El campanar, encara

El descobriment fet per un amic i divulgat en nostre darrer número de LA GRALLA de que el nostre campanar és d'esquerra, ha produït més enrenou del que ens podíem pensar.

Per uns, que si tot això és política, i per altres, que si és un reclam de la nostra impremta. Fins hi ha qui ha dit si era una broma del *Fals Escaire!*

Aquests dies, la gentada al carrer de Josep Umbert ha estat imponent. Sobretot a l'hora de començar i de plegar els treballadors a les fàbriques. I tot per comprovar aquesta mena de canvi que no és canvi sinó senzillament un efecte —o un defecte— visual.

Aquest efecte visual és motivat pel desviament dels carrers. La gent sap que per a anar a l'església, de la carretera estant i si passem pel carrer de Santa Esperança, per la plaça de la República i la placeta de Boada, sempre hem de fer camí cap a la dreta, o sigui cap amunt. I també sap tothom que del carrer de Santa Esperança al de Josep Umbert hi ha ben bé un centenar de metres cap a l'esquerra, o sigui cap avall. Per tant, a tothom se li fa difícil de comprendre que des d'aquest últim carrer es vegi el campanar cap avall de la ciutat i no cap amunt; és a dir, a l'esquerra i no a la dreta de La Unió Liberal, edifici que fa front al dit carrer.

El secret d'aquest misteri és la diagonal del carrer de Josep Umbert. Si aquest carrer es perllongués en línia recta, creiem que aniria a parar a la plaça de les Olles. I, naturalment, el campanar quedaria, tal com ara el veiem, a l'esquerra i no a la dreta de l'espectador.

Ja veuen els incrèduls de mena com a LA GRALLA només tractem qüestions se-

rioses i com hi són recollits tots els descobriments que poden portar-nos al coneixement de la veritat pura.

Del passat Carnaval

El Carnaval ja ha passat. Per uns com una mala ventada; per altres, com un llampec radiant, com una follia d'il·lusió.

Durant tres dies —i tres nits— la ciutat s'ha vist envaïda de la gent més estrafolària. Colles de mainada, amb els abillaments més absurds, han voltat de dies atabalant la gent amb els seus clams: «El pobre Carnestoltes s'acaba de morir, si, si; amb una botella plena de vi, si, si...»

I a les nits, pels carrers i a les sales de les nostres societats, hi ha fet irrupció una allau de gent disfressada com mai no l'havíem vista.

Aquesta fúria de disfressar-se desmenteix una vegada més els auguris pessimistes dels que cada any escriuen que això del Carnaval està a les acaballes. El pobre Carnestoltes eternament s'acabarà de morir; però mai no es morirà del tot.

* * *

D'entre la multitud de fardasses que han atabalat la gent pacífica, han destacat estols de noies i joves que han demostrat un cert bon gust en llur abillament.

I, gràcies a que han estat suprimits els premis que abans eren oferts a les disfresses que excel·lissin per «llur bon gust, riquesa i originalitat», ens hem lliurat de veure els adefessis que cada any eren el turment de les ànimes sensibles.

El ram de construcció ja no té res a fer en el ram de disfressar les noies. Ara se'n

cuiden les modistes. Els individus de junta tampoc no han d'esprémer el cervell a la recerca de disfresses «originals», ni han de córrer oferint a les famílies el premi per a la noia si es decideix anar de «portadora» de fusta de pi autèntica, o de «rascacels» fet tot de ciment armat.

Ara les noies es disfressen lliurement, sense coaccions sempre odioses i, és clar, es disfressen amb vestits de roba. Aquest any no hem vist cap noia encastada en vaixells de llauna ni tancada en armaris d'ebenisteria; en canvi, ens hem regalat amb un eixam de noietes unes més angelicals i altres no tant, però totes inclinades al masculinisme. No contentes amb el vot que la República ha concedit a les dones, han mostrat una furiosa predilecció per a abillar-se amb pantalons masculins, molt particularment de mariner, talment com un convit a la navegació.

Altres fenòmens que hem de remarcar, és que totes les disfresses eren d'infanteria. Fins i tot les que no eren de marina i les que formaven comparses. La gent, fins ara es creia que una comparsa per anar a un ball, forçosament havia de pujar a dalt de cavall, en bicicleta o en carretó.

Celebrem que el seny s'hagi imposat entre la gent de poc seny que es dedica a disfressar-se. I fem entre tots que no tornem als deplorables desviaments que cada any havíem de lamentar.

Quedem, doncs, que els vestits de disfressa s'han de fer de roba, malgrat i que s'en ressentin alguns oficis que ens mereixen tots els respectes.

PLÀCID

LES NOCES DE LA NINA
Ballet infantil de Cardedeu, dirigit per Joaquim Pou.

Fot. Camps